

at han særlig føler sig kaldet til at staa paa Landbrugets Side, og at han, som jo er Kollega med Justitsministeren, vil yde sin Bistand til at faa denne Sag tagen op. Jeg ønsker at slaa fast, at den ærede Landbrugsminister indrømmer, at de Bestemmelser, vi have, ere uheldige og utilfredsstillende. Det var den højtærede Ministers egne Ord, og jeg er ganske fornøjet med, at den ærede Landbrugsminister havde den Opfattelse, at de nuværende Bestemmelser ere uheldige og utilfredsstillende. De ærede Ministre mente, at skulde vi have nogen Forandring paa dette Omraade, maatte det ske ved Lov. Jeg tror at turde sige paa Finansudvalgets Vegne, at det ogsaa er af den Mening, at det er det kildne ved Sagen, fordi ingen af os vil træde det kommunale Selvstyre for nær, og det forbavser mig, at det Ord ikke er nævnt. Det, som Modstanderne af Sagen egentlig have at slaa om sig med, er: Skulle vi da vedtage Bestemmelser, der krænke det kommunale Selvstyre? Men derfor er det netop, vi have paakaldt de ærede Ministres Bistand, thi det er klart, at naar de ere velvillig stemte lige over for Tanken om, at det er en urimelig og ufornuftig Fortolkning af de bestaaende Love, der finder Sted, have vi Haab om at kunne faa en Forandring. Vi se jo, hvorledes Købstadslagterne, dette mægtige Folkefærd, ikke alene i Kjøbenhavn, men ogsaa i Provinsløstæderne, benytte deres Magt til at indføre Slagtetvang, hvorved de i Grunden, hvis de kunde, vilde slaa alle Landslagterne ihjel. Vi, der have 2—3—4 Mil til Købstæderne, kunne ikke faa et Pund Kød, medmindre vi skulle ind til Byen for at købe det. Paa den Maade benytte de deres Magt, men det er efter min Mening et Misbrug af Magten, og det er ikke min Mening, at det skal kunne finde Sted. De ærede Ministre mene, at vi skulle have en Lovforandring, og deri er jeg enig med dem. Men hvorvidt vi skulle have indført Statskontrol, ved jeg ikke. Vi have allerede en Lov, det er den, vi Landmænd beraabe os paa, og den er ikke ældre end fra den 22de Marts 1897; det er ikke længere siden, at det er slaaet fast, at hvor Slagtning til Udførsel sker i større Omfang, kan Landbrugsministeren ansætte veterinært Tilsyn ved Slagterierne, og at den dertil fornødne Udgift fastsættes ved de aarlige Finanslove. Men nu kommer det paradiske frem. Naar Ministeriet ansætter et veterinært, sagkyndigt Tilsyn, og dette altsaa bestaar i en fuldt uddannet Dyr læge, altsaa i Grunden en Kontrol, som

maa siges at være en Statskontrol, saa siger Kjøbenhavns Sundhedskommission: det regne vi ikke for det fjerneste, det er ikke det Tilsyn, vi forlange. Men dette, synes vi, er et fuldstændigt Misbrug af Lovens Aand og Bogstav. Til den ærede Justitsminister skal jeg sige, at det var en Fornøjelse at høre ham udtale, at man ikke kan slaa sig til Taals med en ensidig Fortolkning af Loven. Den ærede Minister er altsaa enig med os, og naar han i Princippet er enig med os om, at man ikke kan slaa sig til Taals med Forholdene, som de nu ere, maa han ogsaa være enig med os i at faa en Forandring, saa at en ensidig Fortolkning ikke kan gøre sig gældende. Den ærede Minister maa imidlertid ingenlunde tro, at vi Landboere forlange, at der skal være en Lov for By og en anden for Land. Den ærede Minister maa ikke tro, at vi Landboere ville være saa urimelige at forlange, at der nu skulde vedtages en saadan Lov; det forlange vi aldeles ikke. Jeg sagde i mit første Foredrag, at vi vare saa villige som nogen til at have en Kontrol, thi vi fortænke ikke Folk i, at de ville have sunde Varer, men vi synes, at det, naar vi have en indirekte Statskontrol, maa være nok. Men nu er Forholdet dette, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) sagde, at de Herrer i Kjøbenhavn, efter at vi have opfyldt alle billige Bestemmelser, komme med Forlangende om deres Kontrol og sige: kunne I ikke gaa gennem det Naaleøje, betyder det andet ikke noget for os. Disse Karantænebestemmelser ville forbyde os Indførsel, og derfor vil jeg, naar den ærede Justitsminister er saa bange for, at en slappere Kontrol vil gøre, at vi ude paa Landet ville være mindre paapasselige paa dette Omraade, bede om den ærede Landbrugsministers Bistand til at overbevise den ærede Justitsminister om, at han her tager fejl af vort Standpunkt. Er der nemlig noget, der har været vor Opgave i de sidste 10 Aar, fordi vi have set, at det er en økonomisk Livsbetingelse for os, saa er det at lave de fineste og bedste Varer; thi vi se godt, at vi efter den Udvikling, som Transportforholdene have faaet, ikke ere i Stand til paa anden Maade at konkurrere med Udlandet. Det, vi skulle slaa os op paa over for Udlandet, er at levere saa gode Varer som muligt, saa at vi i det Stykke levere noget bedre, end hvad der faas fra Amerika og Australien. Det er noget, de danske Landbrugere ere paa det rene med, at det ikke kommer an paa at